

גיליון 132

ינואר 2026 • שבט ה'תשפ"ו

מוטיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

עבודה שהיא לב

במקום שהוא בית

גיליון מיוחד בשיתוף מית"ל ראשון לציון

אלו"ט 50

האגודה הלאומית לילדים ובוגרים עם אוטיזם
50 שנות טיפול, מקצועיות ואהבה

דברי פתיחה – מנהלת מרכז התעסוקה של אלו"ט בראשון לציון

בכל בוקר, כשאני מגיעה למרכז התעסוקה, אני זוכה לראות את אחד הדברים היפים שיש – אנשים אמיתיים, עם לב גדול, שמלמדים אותנו בכל יום מהי קבלה אמיתית.

האוטיסטים שמגיעים מדי יום למרכז מתמודדים עם אתגרים לא פשוטים, אבל מאחורי כל הקושי מסתתר עולם שלם. עולם שעד לפני כמה שנים היה זר ורחוק ממני והיום הוא חלק בלתי נפרד מנשמתִי וגופִי.

העבודה איתם מזכירה לנו, אנשי הצוות, עד כמה חשוב לראות את עולמם מנקודת מבטם ולא רק מנקודת מבטינו. עד כמה חשוב לחזק את שרירי ההכלה, הסבלנות, אהבת החינם והנתינה.

במרכז שלנו אנחנו לא רק עוסקים בעבודה – אנחנו עוסקים באנשים. אנחנו יוצרים מקום שבו כל אחד מרגיש שייך, אהוב וחשוב. מקום שבו הסבלנות, האכפתיות והאמונה הם הכלים המנחים שלנו.

אני גאה בצוות המסור שלי שמגיע בכל יום בנתינה אינסופית וברצון עז לשנות ולהשפיע. צוות שמבין כמה חשוב לאפשר לכל אדם הזדמנות לביטוי ועשייה, לצמיחה והתפתחות, ולו הקטנה ביותר. צוות שמרגיש חלק משלם כל כך משמעותי – העמותה שלנו.

עמותת אלו"ט פועלת כבר למעלה מ־50 שנה על מנת שהחברה הישראלית תכיר את האוטו־זים ותייצר אורך חיים מכבד ומכיל עבור האוטיסטים ובני משפחותיהם.

תודה שאתם עוצרים לרגע כדי ולהכיר את עולמם של הצוות שלנו, ובכך ייחשף בפניכם עולם שלם של אהבה.

בכבוד רב

מיטל ויסוצקי

מנהלת התעסוקה של אלו"ט בראשל"צ

דבר אלו"ט

אלו"ט, הארגון הלאומי לילדים ובוגרים עם אוטיזם, היא עמותה ללא כוונת רווח, שנוסדה לפני למעלה מחמישים שנה על ידי הורים שפעלו ללא לאות ליצירת מענים והזדמנויות שהמדינה באותה העת לא סיפקה. מאז, אלו"ט הובילה שינויי חקיקה משמעותיים ותרמה לקידום זכויות של אנשים אוטיסטים מול משרדי הממשלה, הכנסת, מוסדות המדינה והרשויות המקומיות.

כיום אלו"ט מספקת מגוון רחב של שירותים לכל הגילים ורמות התמיכה – ממעונות יום שיקומיים לפעוטות, דרך מסגרות פנאי ועד 'בתים לחיים' ומרכזי תעסוקה למבוגרים.

בנוסף, היא מפעילה צוותים למתן טיפול בריאותי מקדם בגני תקשורת, מרכז אבחון, מרכזי ייעוץ ותמיכה בקהילה, וכן פועלת לקידום ועידוד המחקר והחדשנות בתחום האוטיות.

בתוך אלו"ט הצוותים המסוריים של חטיבת הדירור והתעסוקה תומכים באוטיסטים מבוגרים מגיל 21 ולאורך כל חייהם ב'בתים לחיים' וב-15 מרכזי יום הפרושים מכרמיאל ועד באר שבע. אנחנו קוראים לכל מקבלי השירות שלנו 'חברים', בתוך ראייתם כחברי קהילה גדולה – שותפים ביום-יום, בשגרה, בהחלטות ובחיים עצמם. המטרה שלנו היא שכל חבר וחברה ירגישו שייכים, ובייחוד – חופשיים להיות מי שהם. לצידם עומדים צוותים מסורים – מדריכים, אנשי מקצועות הבריאות, עובדים סוציאליים ומנהלים – שעובדים ולומדים יחד עם החברים, ובעיקר רואים את האדם שמולם.

ב'בתים לחיים' שלנו אנו שואפים לתת לחברים בית קבע אמיתי. מרחב בטוח ומוכר שתוכנן בקפידה – מארגון מרחבי, תאורה, אקוסטיקה ועד עיצוב המכבד העדפות חושיות ורגשיות שונות של כל אדם. אורח החיים בכל בית חותר להיות דומה ככל האפשר לחיים כיחידה משפחתית. הבתים שלנו מוקמים בתוך הקהילה, תוך יצירת קשרים עם ארגונים מקומיים ועסקים מקומיים המספקים הזדמנויות להשתתפות חברתית.

מרכזי היום שלנו נותנים את המרחב התעסוקתי במהלך שעות היום. חברי הבתים וחברים נוספים המגיעים מהקהילה מקבלים בהם סדנאות תעסוקה ויצירה, למידה מותאמת, פעילויות העשרה, חוגי ספורט ומוזיקה ורגעים רבים של הנאה, חברה ומשמעות. כלל הפעילויות במרכזי היום הינן על פי עקרונות ההכללה, האינדיבידואליזם והנגישות. כל תוכנית מותאמת אישית, מכבדת את ההעדפות והשאיפות של האדם ונותנת תמיכה בתקשורת בדרכים מגוונות וסביבה חושית נגישה.

מרכז היום בראשון לציון

אחד המרכזים המיוחדים שלנו הנמצא בראשון לציון. המרכז הוקם בשנת 2013 ומשמש בית שני לחברים המתגוררים ב'בית לחיים' ברחובות ולחברים נוספים המגיעים מהקהילה המקומית בעיר. במרכז היום בראשון לציון אפשר לראות את החזון שלנו בפעולה: אנשים שלומדים, עובדים, יוצרים, בוחרים ותורמים – כל אחד בדרכו הייחודית. שיתופי הפעולה והזדמנויות התעסוקה עם עסקים ומסדות מקומיים מספקים את חווית היותם חלק מהקהילה העירונית.

כי בסופו של דבר, כל אדם זכאי לשייכות, למשמעות ולהזדמנות להרגיש תורם ומוערך. זה מה שאנחנו פועלים ליצור בראשון לציון, ובכל המרכזים שלנו ברחבי הארץ.

ד"ר אריאלה עילם, פסיכולוגית שיקומית מדריכה
מנהלת מקצועית,

חטיבת הדירור והתעסוקה

עבודה שהיא אהבה

באקום שהוא בית
גיליון מיוחד בשיתוף מית"ל ראשון לציון

50 אלו"ט

קוראות וקוראים יקרים,

אנחנו שמחים להציג בפניכם גיליון מיוחד ויוצא דופן של כתב העת מוטיב בשיתוף עם מרכז התעסוקה ראשון לציון של עמותת אלו"ט.

הכותבים בגיליון זה הם חברי הצוות של המרכז. הם בחרו לחלוק איתנו, בכתב, את החוויות, הרגעים, האתגרים והניצחונות הקטנים והגדולים שמרכיבים את יומם בעבודה עם אוטיסטיים בתפקוד בינוני-נמוך. בין הכותבים תמצאו גם את אלירן דיין, מייסד ועורך כתב העת מוטיב העובד גם כרכז מית"ל ראשון לציון.

גיליון זה מאפשר לכם להכיר ולגלות עולם מופלא שלא תמיד מובא לקדמת הבמה ולעיתים נדחק לשוליים. כולנו תקווה שגיליון זה יגע בכם ויאפשר לכם לקבל צוהר קטן אל עולמם הקסום והנסתר של העובדים עם אוכלוסייה שלרוב אינה נחשפת לציבור הרחב.

אנחנו מודים לצוות מית"ל ראשון לציון על כך שבחרו לחלוק איתנו את עולמם ואת עבודתם עם החברים במרכז. תודה לכם על האמון, השיתוף, האומץ, הכנות, ועל החשיפה שאינה מובנת מאליה.

קריאה מהנה ומעשירה,

רובי גורדון

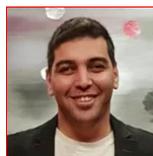
רוזי גולן

עידית גילאור

עמליה ויניק

אלירן דיין

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש.

כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות.

העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת היצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

לאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

עבודה שהיא אהבה

באקום שהוא בית
גיליון מיוחד בשיתוף מית"ל ראשון לציון

50 אלד"ט

אחרי כמה שנים לא פשוטות של חיפוש אחר קריירה שתספק אותה, אחרי קשרים שנגמרו באכזבה, נועה הרגישה שהיא עומדת בצומת דרכים בחייה.

באותו ערב היא ישבה בסלון ביתה וצפתה בטלוויזיה בכתבה שהפכה את עולמה ופגעה בה במקום הכי כואב שיש – הנשמה שלה. בכתבה תוארה האלימות הבלתי נסבלת במעון למבוגרים. היא הביטה במכשיר הטלוויזיה והרגישה את הבוקס שנראה במסך על גופה שלה והחלה לבכות.

יום למחרת, אחרי לילה ללא שינה ומחשבות על המהות שלה בעולם וכיצד היא יכולה לתקן ולהשפיע, שמעה במקרה על משרה במרכז יום תעסוקתי לבוגרים על הרצף האוטיסטי. היא כמעט צחקה. "אני לא יודעת כלום על אוטיזם," אמרה לעצמה. אבל משהו בסקרנות הקטנה הזאת, משהו במילים "מרכז תעסוקתי", גרם לה להתקשר ולבוא לריאיון עבודה.

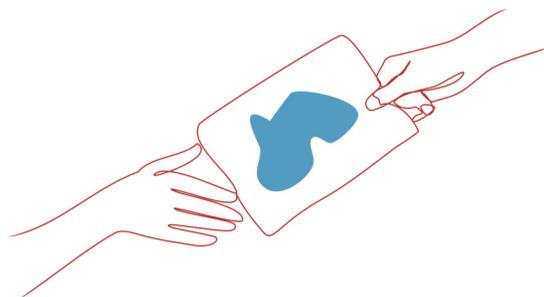
ביום הראשון שלה במקום, נועה נכנסה לתעסוקה שנראתה מוזנחת וישנה. היו שם קולות, חלקם רמים, חלקם חרישיים, תנועות חוזרות, חיוכים מפתיעים ועיניים בורקות. בתחילה היא הרגישה מבוכה ופחד ולא ידעה איך לגשת, מה לומר ואיך להתנהג. הם נראו לה כמו מלאכים תועים בעולם, כמו נשמות גדולות חסרות ישע, והדבר היחיד שרצתה זה לחבק ולהגן על כולם.

באותו רגע ניגשה אליה הדס, בוגרת בת 28, שציירה דמויות מצוירות שוב ושוב. היא הושיטה לנועה ציור צבעוני ואמרה, בלי להסתכל בעיניה, "ידעתי שתבואי, ציירתי לך ציור." המשפט הזה חדר אל נועה כמו זרם חשמלי רך.

היא למדה להקשיב אחרת. להבין שמילים הן רק חלק מהשפה. לפעמים מגע עדין ביד, מבט חטוף, או חיוך קטן באמצע יום סוער – אומרים הרבה יותר מכל דיאלוג. בכל יום שעבר, נועה הרגישה שמהוה בתוכה משתנה, העוצמה שלה גדלה, ראיית העולם שלה שינתה כיוון, תכונות שהיו ונשכחו עקב מרוץ חיים קשוח חזרו אליה נקיות יותר וצלולות.

באחת ההפסקות היא הביטה בהם סביב שולחן הציור, ופתאום הבינה - הם לא רק לומדים ממנה, הם חלק בלתי נפרד ממנה.

כעבור שנה, כשמישהי שאלה למה היא נשארת במקום כל כך מאתגר, נועה חייכה וענתה: "המהות שלי בעולם היא להרבות טוב, וכאן אני יכולה לראות ולהרגיש את המהות שלי מתקיימת יום-יום."

לכל אחד יש את הדרך שלו לתקשר עם העולם

העבודה באלו"ט, ובפרט במית"ל ראשון לציון, היא אחד הדברים הטובים והמשמעותיים שקרו בחיי.

ההתחלה הייתה מלווה בהמון חששות, כמו למשל איך מתקשרים איתם? למה חבר/ה מתנהגת בצורה מסוימת? איך אתמודד עם התפרצויות שונות?

ואז, כשלאט-לאט התחלתי להכיר כל אחד ואחת מהם, הדברים שחששתי מהם הפכו לאפסיים.

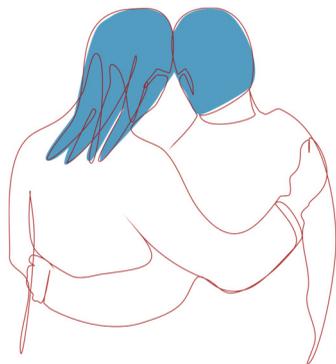
הם לימדו אותי להעניק אהבה שלא תלויה בדבר ולקבל בחזרה כמויות של אהבה שלא מתבטאות במילים אלא במבט או במחווה. הלב שלי מתרחב רק מלראות אותם מחייכים ומאושרים מהדברים הכי קטנים (לכאורה).

העבודה איתם ומולם היא מאתגרת ולא פשוטה, אבל היא גרמה לי להבין שאני נמצאת במקום שנכון לי, במקום שיש לי את היכולת להכיל ולהעניק הרבה יותר ממה שחשבתי.

אני נפעמת ומאושרת כשאני זוכה לראות אצל חבר או חברה משהו שלא ראיתי אצלם לפני, כי זה מלמד אותי שיש כל כך הרבה דברים והתנהגויות בתוכם שאפשר עוד ועוד לראות ולגלות. כשזה קורה, אני אומרת - איזו זכות זאת בשבילי שנכחתי ברגע הזה.

בזכות מית"ל והחברים שבו למדתי והבנתי שאנשים/ילדים מיוחדים בסך הכול רוצים שיכבדו אותם, שייתנו להם להיות מי שהם, שינסו להבין אותם ואת הרצונות שלהם, שיאהבו אותם, שייתנו להם יחס ותשומת לב.

כמו שכל בן אנוש רוצה!

עבודה שהיא אה

באקום שהוא בית
גיליון מיוחד בשיתוף מית"ל ראשון לציון

50 אל"ט

"מיני אהיוג בשמחה"

זהבה ילאו, מורה איתם אהבה

אוטיזם ואמפתיה

אני מכירה את העולם של האוטיזם הרבה שנים. בתפקודים הנמוכים והבינוניים נפגשתי לראשונה כאשר נכנסתי לעבוד כמתמחה במרכז העסוקה לאוטיסטים. ת' היה החבר הראשון שהייתי צריכה לעבוד איתו.

אנשי הצוות שעבדו אז במסגרת היו ממש סקפטיים לגבי שינוי בהתנהגות שלו ובמידת היעילות של עבודתי. הם אמרו לי לא להתקרב אליו מדי, בייחוד כאשר הוא עצבני.

אני חייבת לציין שההתחלה לא הייתה קלה בכלל. ברגע הראשון שפניתי אל ת' הוא כמעט ולא הגיב והיה נדמה לי שהוא מסתכל עליי כמו על הזבוב שמפריע ומזמזם סביבו.

במהלך חצי השנה הראשונה שבה עבדתי עם ת', הכרתי בחור מקסים, שידע לזהות את מצב הרוח שלי, מחכה לפגישות הקבועות שלנו וגם מנסה לעודד אותי. אני זוכרת פעם אחת שחתכנו יחד סלט, ואז אמרתי כבדרך אגב, יותר לעצמי מאשר לת': "יש אנשים שלפעמים מעצבנים מאוד". אני לא זוכרת באיזה הקשר אמרתי את זה, אבל הוא הסתכל עליי בשיא הרצינות ואמר: "לא נורא אנה, זה קורה".

לפני כשנה היה יום שבו ת' היה מאוד מעורער והוא נכנס להתקף זעם קשה במיוחד. ביקשתי ממנו מייד להתפנות לחדר המוגנות כדי שיוכל לנוח ולהירגע. למרות שידעתי שאסור, נכנסתי לחדר ביחד איתו וניסיתי להרגיע אותו באמצעות שיח. פתאום שמת לי לב לשפת הגוף שלו. כל השרירים שלו היו מכווצים והאגרופים הפכו ללבנים מרוב הלחץ והמתח. שאלתי אותו מה קרה והוא ענה לי בקול צרוד ומתוח: "אנה, לכי מפה עכשיו, מייד! לכי מפה, אמרתי לך!" יצאתי מייד מהחדר וברגע שיצאתי הוא התפרץ. לאחר מכן, כשנרגע, הוא סיפר לי שפחד מאוד לפגוע בי ושהוא כמעט איבד שליטה.

או מה אתם אומרים על אוטיזם ואמפתיה? אני בטוחה שהחברים שלנו אמפתיים מאוד, רק חשוב גם להפגין אמפתיה, אהבה וסבלנות כלפיהם, ואז אני בטוחה שתחוו ותרגישו את זה בחזרה מהם, ובגדול!

עבודה שהיא אהבה

באקום שהוא בית
גיליון מיוחד בשיתוף מית"ל ראשון לציון

"אין אדם שאי אפשר לקדם"

אנה בורשטיין אמנית העתיד

אני אסי, בן 30 מראשון לציון. אני עובד במית"ל ראשון לציון כחצי שנה.

אני מאוד אוהב את העבודה שלי, גם אם לעיתים היא לא קלה ויש בה הרבה אתגרים במהלך היום, כמו למנוע מחבר לפגוע בעצמו או בסובבים, להיות מסוגל להכיל את החבר גם כשהוא פוגע בי, בידיעה שהוא לא עושה את זה בכוונה.

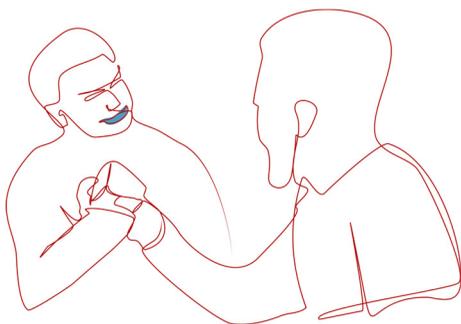
אני רוצה לציין שעבודתי בהרבה עבודות בעבר וזאת העבודה הכי טובה שהייתי בה. העבודה במית"ל עם הצוות והחברים מעניקה לי את היכולת לפגוש את עצמי ברגעים לא פשוטים ולראות בי יכולות שלא ידעתי שקיימות בי.

זכות העבודה הזו והמשפחה שנוצרה לי אני הופך להיות אדם טוב יותר בכל יום.

אני נהנה להיות עם החברים שמגיעים אלינו בכל בוקר, חלקם חיים בהוסטל וחלקם חיים בבתים עם המשפחה בראשון לציון.

אני אוהב לאתגר אותם, לעשות איתם עבודות, להגיש להם את האוכל בארוחות כדי שיהיו שבעים ומרוצים, לחבק אותם, לשחק איתם במסירות בכדור וסתם לדבר עם כל אחד מהם ולצחוק איתם במהלך היום.

אני רוצה לציין את הצוות הנפלא שלנו. מדובר בצוות קטן של אנשים טובים שנותנים את הלב והנשמה וגורמים לי להיות גאה שאני חלק ממשפחת מית"ל ראש"צ.

עבודה שהיא אהבה

באקום שהוא בית
גיליון מיוחד בשיתוף מית"ל ראשון לציון

50 אל"ט

"גאהב את אסיך כמו את עצמך"

אסי פרץ מזכיר

אני ירון, עובד במית"ל ראשון לציון כשנה ובעמותת אלו"ט כ-8 שנים במצטבר.

אני עובד עם אנשים על הספקטרום האוטיסטי, שרובם בתפקוד בינוני או נמוך.

בספקטרום האוטיסטי יש המון צבעים ורבדים. הספקטרום רחב ומגוון ומלא תופעות קסומות ומיוחדות שבעולם החיצוני ייראו "מוזרות" אך בעולםם הן רגילות ומוכרות. אחת מהן היא חטיפת מזון ומשקאות.

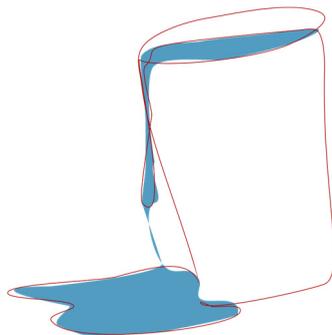
עבדתי ותגברתי במוסדות רבים של העמותה, וברובם ככולם נחשפתי לתופעה הזאת שלא מתקיימת בהכרח עקב רעב או צמא, או חלילה ממחסור כלשהו במזון ובמים.

בעבר הסבירה לי מנתחת התנהגות שזה קורה עקב חשש שהמזון והמשקאות לא יספיקו על מנת להשיע ולהרוות.

יום אחד לאחר שהגעתי לתעסוקה, התרחש מקרה כזה:

אחד מהחברים חטף כוס קפה מחבר אחר ורווב הקפה נשפך על הרצפה. אז קרה דבר מרתק בעיניי. החבר שחטף את הקפה ניגש לעמדת הנייר בסדנה והביא נייר ניגוב והחל לנקות את הקפה שנשפך. חשוב לי לציין שלא ביקשתי ממנו לנגב את הקפה שנשפך או לנקות את הרצפה, הוא ניגב ועשה זאת ביוזמתו. בזמן שראיתי את המחזה הזה חשבתי לעצמי: מה מניע אותו לעשות זאת ללא הוראה מאחד המדריכים?

ייתכן שלעולם לא באמת אדע, וזה ככל הנראה מסוג הרגעים שמניעים אותי להישאר ולחקור את העולם הקסום הזה שנקרא הרצף האוטיסטי.

עבודה שהיא אהבה

באקום שהוא בית
גיליון מיוחד בשיתוף מית"ל ראשון לציון

"אני חושב, ולפיכך אני קיים"

ירון בורג מדריך

הלכתי לשם כי רציתי לראות אם תחושת היגון שיש לי זהה לתחושת היגון של אחרים.

מי יודע, אולי יום אחד תחושה זו תהפוך לתחושת שמחה? נראה שלא.

כולנו מכירים את הביטוי: "יגון ביגון משתלב". אם זה המצב, אז משמעות המילה "יגון" במוחי הובילה אותי לבחינת מצבה של אימי.

בהתחשב בצלילותה ובניידותה הקודמת, בזמן שעברתי ויצאתי מחדרה או שישבתי לצידה עברה בי תחושת יגון כאילו ישבנו אל מול אחד הציורים של הילד החולה של מונק או הזקן המתאבל של ואן גוך. עכשיו הציור הוא: האישה האומללה של בר און.

אימי ואני קיימים בחדר הזה, חדר החולים, ככלאיים נפרדים, מתפצלים כמו נבגים, אם אני עוזב אותה, היא עוזבת את גופה – תמורה של נוכחות והיעדרויות.

הגעתי לעבוד בתעסוקה במטרה להתרחק מסבל חונק אחד, בהנחה שסוג אחר של נתינה, לגברים ונשים זרים, יגרום לי לנשום וייתן לי מנוחה לנשמה והסחת דעת, בכל זאת רציונליזציה פנגלוסיאנית שומרת עליי.

אני מהרהר בתוכי מי יכול לקבל בקור רוח טהור כזה את מה שאלוהים או הטבע הקצו לחלק מאיתנו? לכולנו...

לא כולנו פצועים באותה מידה, לא כולנו נקראים לסבל בעוצמות שוות או לטווחי זמן תואמים באותה המידה ולא כולנו מוכשרים באותה המידה.

החברים בתעסוקה מעוררים בי את החשק לחקור ולבדוק איך מוחם חושב וליבם מרגיש. האם הם אוהבים באופן שבו אומן משתמש באינטואיציה שלו כדי לבחור מבין סדרה מגוונת של בחירות יצירתיות?

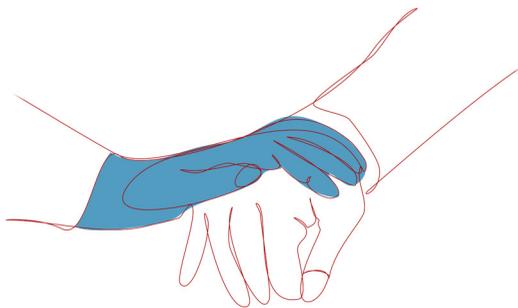
האם חיובו הפתאומי והשקט של אריק היה סימן לשמחה? או שמא היה זה יותר כמו חיך רציני?

האם שאלתו החוזרת ונשנית של דורון: "איך אתה דואג לי?" שהחלה בבוקר כנוגעת ללב והסתיימה אחר הצהריים כמשגעת, הייתה רצון לדעת את הפרטים הקטנים של איך המדריך הזה באמת דואג לו, או שמא זו הייתה פרובוקציה אסטרטגית, התקף של משהו שמחפש כיף בחזרה, בגיחוך של עמיתיו?

לא, לא כולנו פצועים באותה המידה ולא כולנו מוכשרים באותה המידה.

הייתי בטוח שאנחנו תקועים ברעות שלנו על האדם האחר, בין אם האחר הזה נושא הפרעה סוציירהתפתחותית, ניונית או פסיכולוגית, או את הקשיים הרגילים והבלתי פתירים שכל גבר ואישה נתונים בהם.

אך בעבודה במית"ל נוכחתי לדעת שכל יום הוא יום חדש, שבו אנו מנסים לגשר על הפערים שבין ההתחייבויות והחיים בחוץ, שלנו ושלהם, לבין הכוונות והרצונות האישיים, גם שלנו וגם שלהם.

עבודה שהיא א"ב

באקום שהוא בית
גיליון מיוחד בשיתוף מית"ל ראשון לציון

50 אלדוט

"זה ששעף עיך אן געסע אחריק"

טל בראון אפריק

נטע, בן 43. אני עובד במית"ל קרוב לארבע שנים. העבודה עם חברים על הספקטרום האוטיסטי מאתגרת. אני תמיד חושב שאם היו אומרים לי לפני כמה שנים שאעבוד בתחום הזה, הייתי צוחק ואומר שאין סיכוי לכך בעולם כולו.

אבל מתברר שכן.

אני זוכר שחברה הציעה לי כמה פעמים להגיע למקום, לראות, להתרשם ולהבין מה עושים במרכז התעסוקה לפני שאני מסרב לעבודה ואומר "לא!"

היא אמרה לי שכדאי לי להגיע לתצפית על המקום והחברים, ומקסימום, אם זה לא נראה לי ולא מתאים אז אני פשוט יכול ללכת ולא לחזור.

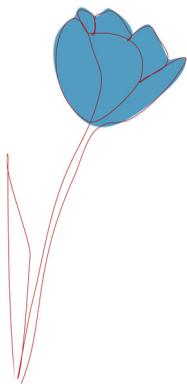
אחרי כמה ימים של התלבטות חשבתי על זה והגעתי לתצפית. אני מודה שהייתי בתחילה בהלם ולא ידעתי איך לקחת את כל החוויה הזאת. אחרי כמה ימים של התלבטות מאוד קשה עם עצמי, החלטתי לתת לזה צ'אנס, ונשארתי.

העבודה מאוד מעניינת. העבודה מאוד מאתגרת. למדתי הרבה מאוד על עצמי ועל החברים.

בכל יום חדש לומדים דברים חדשים על העולם הזה שנקרה אוטיזם.

אני אישית ממליץ לכל אחד לעבוד, להתנדב, ובעיקר לתת צ'אנס ולא לשלול מראש – מבטיח לכם שתתאהבו ולא תרצו לעזוב.

מרכז תעסוקה מית"ל ראשון לציון – עד שלא תבואו, לא תדעו מה אתם מפספסים!

עבודה שהיא א"ב

במקום שהוא בית
גיליון מיוחד בשיתוף מית"ל ראשון לציון

50 אל"ט

"כא הציבאים יפיק אבא אנ ארובש שחור"

80 שובל, הפריק אובל

זכיתי. יום חדש עולה ואני נרגשת שלעבודה אני חוזרת.

זה לא משנה אם קשה לי, אם אני עייפה או עצבנית, כשאני איתם, בשבילם אני תמיד מחייכת.

אני יכולה להתמודד איתם בכל יום וכל היום בזכות החיוך שלהם והמבט שנותן לי כוח.

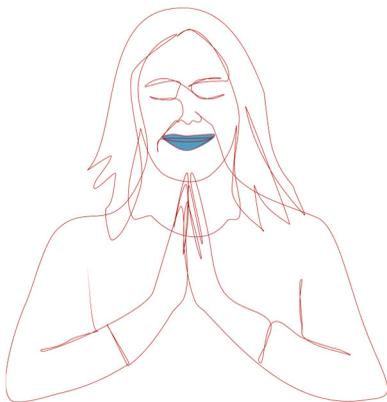
כל יום מחדש הם מפתיעים אותי המלאכים האלה.

אני נותנת את כל כולי בשבילם ויודעת שהם נותנים לי הרבה יותר, וזה מאפשר לי להתחיל כל יום מחדש גם אם עברתי יום מורכב.

אני מוצאת בעצמי כוחות כי הם רואים אותי אחרת. לפעמים אני חושבת שהם רואים אותנו בדרך שאחרים לא רואים. החברים גאונים. הם מבינים הכול. האהבה שלהם אליי היא ללא תנאי ואני באמת לא מבינה למה.

גם אם היה מאתגר, בסופו של יום, העבודה הזאת ממלאת אותי בתחושת שליחות שמוכיחה לי שאני עושה את הדבר הנכון.

יש לי כאן יציבות ושגרה שגורמת לי להרגיש בטוחה וקשר טוב שבמקומות אחרים לא היה לי ואני יודעת שנדיר שיהיה.

עבודה שהיא אהבה

באקום שהוא בית
גיליון מיוחד בשיתוף מית"ל ראשון לציון

50 אלז"ט

"מיני אהיורג'עלייה"

מאיה שמש מפריכה

זה קרה מזמן, אבל מרגיש לי כאילו זה קרה אמש. לפני כחמש וחצי שנים התחלתי לעבוד בהוסטל. אני יכול לספר שעות ארוכות סיפורים מצחיקים ולפעמים גם עצובים שהתרחשו במהלך כל השנים שבהם אני עובד באלו"ט, וכולם תמיד מרגשים עד דמעות.

אחד הסיפורים שאני זוכר הוא הסיפור על כך שהייתי צריך להחליף את שמי הפרטי.

בזמן שהתחלתי את עבודתי בהוסטל, עבד שם אח בשם ארקדי, שם הזהה לשם שלי. אחד מהתפקידים של האח ארקדי בהוסטל היה להזריק לחברים תרופה. בטוח שזריקות זה לא משהו שהחברים מתלהבים לקבל, ויש גם חברים שנורא מפחדים מזריקות, ממש כמונו. אחד מהחברים שפחד מזריקות במיוחד היה א', חבר בגובה שני מטר ומשקל של 170 קילוגרם.

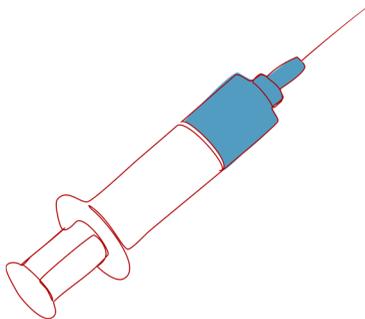
ביום הראשון שלי בעבודה, הכרתי את החברים והצגתי להם את שמי – ארקדי. באותו רגע כנראה בתת המודע אצל א' התקבל המסר: ארקדי = אח = זריקות.

עוד לא עברה רבע שעה וא' התקרב אליי. אני ישבתי באותו הרגע על כיסא, ועם כל הגובה שלו הוא התכופף, רכן מעל ראשי ואמר בקול רם: "לך הביתה". מהמבט שעל פניו הבנתי שאין צפי למשהו חיובי עבורי. הייתי קצת מבוהל וחסר ניסיון ואמרתי לו שלא באתי להרבה זמן ועוד מעט אלך. זמן לא רב לאחר מכן הוא ביקש ממני פעם נוספת ללכת הביתה, אך הפעם זה נשמע כמו ציווי ולא כבקשה. המזל שלי שהייתה זאת שעת לילה ושהגיע הזמן לישון וכולם התפזרו לחדרים שלהם.

למוחרת, אותו הסיפור עם א' חזר על עצמו. "לך הביתה!" הוא אמר בקול רועם, כאשר ראה אותי בקרבתי.

לאחר חשיבה משותפת עם מנהלת הווסטל הוחלט לשנות לי את השם הפרטי כדי שא' יוכל לקבל אותי ולא יעשה את ההקשר לאח ארקדי עם הזריקות. ככה מארקדי הפכתי לאריק. במהלך החודשים הבאים הייתי צריך להכניס לראש שלי, לראש של כל הצוות, ובייחוד לראשם של החברים שלנו, שקוראים לי אריק. זה לא היה קל, אבל גם משעשע.

היום אני עובד במרכז התעסוקה בראשון לציון, אבל עד עכשיו, כאשר לפעמים אני מבקר בהוסטל, הם פונים אליי וזוכרים אותי רק כאריק. זה אחד מהסיפורים היותר מיוחדים שנצרכו לי בזיכרון, שקרו לי במהלך השנים בעבודה שלי באלו"ט.

עבודה שהיא א"ב

באקום שהוא בית
גיליון מיוחד בשיתוף מית"ל ראשון לציון

50 אלו"ט

"אין אהבה אר כואב"

ארקדי פנסקי, אריק

לבשל לאלו"טים

לבשל לאנשים שהם על הרצף היא משימה מורכבת.

ראשית זה מתבטא בגודל הפיזי של האוכל המוגש, חתיכות קטנות, מדודות, וצריך להביא בחשבון שלהרבה מהם יש מגבלות אכילה שבאות לידי ביטוי בקשיי לעיסה ובליעה.

לאחר מכן ישנו הבישול בהפרדה. כמו לכולנו, גם להם ישנם הרגלי אכילה מסוימים, ואם הסדר משתנה זאת יכולה להיות בעיה. לדוגמה אורז יבושל בנפרד מאפונה או מתירס, כל תבשיל יתבשל בפני עצמו וכך גם ההגשה תהיה מופרדת.

התרגשתי להיווכח שהחברים יודעים להעריך ומבינים בקולינריה.

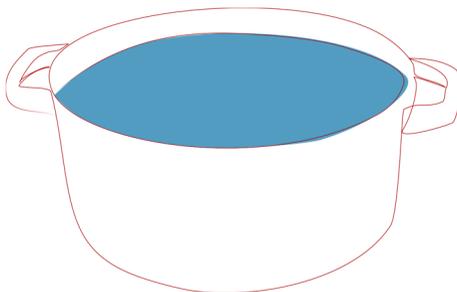
המבחן הראשון הוא כמובן מבחן הצלחת, אם היא נשארת מלאה או מתרוקנת. חלקם מבטאים זאת במילים ואומרים: "עופר, האוכל טעים", וחלקם מראים זאת במחוות פנים או גוף או כאשר הצלחות נשארות ריקות.

וואו, כשזה קורה הם עושים לי את היום !!

אין ספק שהארוחות מהוות איזה שיא יומי ומשהו קבוע שהם מחכים לו.

לנו רק נשאר לא לאכזב אותם ולעשות מעל ומעבר עבורם שיהיה להם טעים ומנחם.

הם ראויים לזה, מכל הלב האוהב שלנו אליהם.

זכורה שהיא א"ב

באקום שהוא בית
גיליון מיוחד בשיתוף מית"ל ראשון לציון

50 אלז"ט

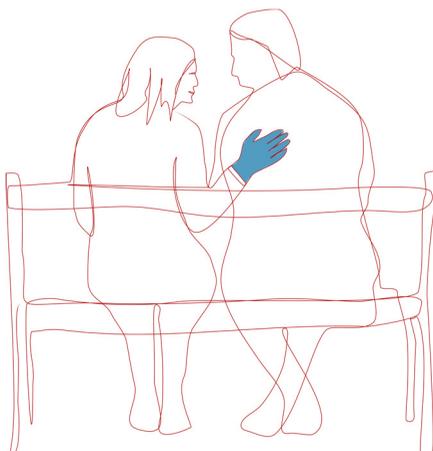
"שמע ישראל, אלו"טים, אלו"טים"

עופר שמאי, טבח

הגעתי לעבודה הזאת אחרי תקופה שעבדתי בעבודות שלא כל כך אהבתי. הרגשתי שמשוהו חסר לי. החלטתי לחפש עבודה שתמלא לי את הלב, תעצים את מי שאני ותשקף את האישיות שלי. מאז ומתמיד אהבתי לעבוד עם אנשים. אני יודעת מה החוזקות שלי ומה אני מסוגלת לתרום. יש לי סבלנות ורצון לעשות טוב לעצמי ולאחרים, אני אוהבת לעזור למי שזקוק לתמיכה ולנסות למלא לו את החסר. חשוב לי שהאדם ירגיש רגוע ושירגיש שיש מישהו לידו שמבין אותו. נעים לי לדעת שאני באמת יכולה לעזור ולתת יחס חם ולראות אפילו הצלחות קטנות. הידיעה שבחרתי טוב, שבחרתי לעבוד במית"ל ממלאת אותי באושר. אני יודעת שיש לי עוד הרבה לתרום והרבה לתת, ואני בטחה שאקבל כפול בחזרה. בעולם שלנו, לתת זו בחירה ולקבל זו זכות.

עבודה שהיא א"ב

באקום שהוא בית
גיליון מיוחד בשיתוף מית"ל ראשון לציון

"אמר לי בחירה ולקבל לי זכות"

קטיה אוברמנקו, מדריכה

קטיה

שמי עליזה ואני אימא לשתי בנות מקסימות, הילה וקרן.

בתי הצעירה קרן, בת 33, ומאובחנת על הספקטרום האוטיסטי. קרן מצויה רוב הזמן בעולמה הפרטי. היא מתקשרת ומדברת ביוזמתה מעט מאוד. קשה מאוד לדעת בכל תחום ונושא איך היא מרגישה, מה היא חושבת ומה היא רוצה. בדיוק בנקודה הזאת נכנס לפעולה מרכז היום של אל"ט ראשון לציון.

קרן פוקדת את המרכז ב־11 השנים האחרונות, אך לפני כשנה חל בו מהפך. למרכז הגיעה מנהלת חדשה, מיטל ויסוצקי, ששמה בראש מעייניה את צרכיהם של הבת שלי וחבריה למרכז. במקצועיות רבה, בעזרת מיוזמים שונים וצוות מדהים שהיא גיבשה, המרכז עוזר לי "לקרוא" ולהבין את קרן, את מחשבותיה ורצונותיה.

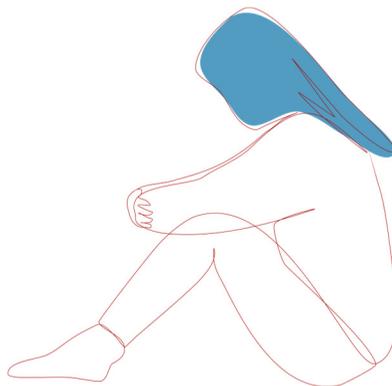
במה הדברים אמורים?

דוגמה קטנה: בבקרים מסוימים, קרן הייתה מתעוררת עצובה, שקטה ומהורהרת. לא הצלחתי להבין מדוע. לכאורה הכול היה שגרתי. לאחרונה למדו במרכז את נושא המשפחה בדרכים שונות ומשונות. פתאום קרה הקסם. משהו "השתחרר" בקרן. כשהיא קמה בבוקר במצב רוח עצוב, היא משתפת שחלמה בלילה על אחד מבני המשפחה שהלך לעולמו. לצערי, קרן עברה שני אובדנים פתאומיים וקשים בשנים האחרונות. היא איבדה את אביה ודודתה.

קרן פוצחת מעת לעת בשיר "לאבא שלי" וכשאני שאלתי אותה למה, לאחר כמה פעמים ששרה זאת, היא ענתה שחלמה על אבא וכשהיא שרה היא מייד מחייכת ונרגעת. כך מתחיל יומה ברגל ימין.

זאת רק דוגמה קטנה מני רבות כיצד הפך בשנה האחרונה המרכז לשותף פעיל בגידולה של קרן.

אני מתפללת ומקווה, שנמשיך יד ביד, מרכז ומשפחה, בדרך הנפלאה הזאת.

עבודה שהיא אהבה

באקום שהוא בית
גיליון מיוחד בשיתוף מית"ל ראשון לציון

50 אל"ט

"החמשק יחסי, יפ ביפ"

עליזה זמיר אימא לאחת החברות במית"ל

כשמנהלת התעסוקה פנתה אליי בבקשה לשתף את תחושותיי לגבי הימצאותו של בני בני במרכז היום היה לי קצת חשש. לא ידעתי באילו מילים לבחור כדי להעביר את תחושותיי ותחושות משפחתנו בשנה האחרונה, כי כל מילה שאכתוב מרגישה לי קטנה מדי לעומת הרגש האמיתי ותחושת המזל והוקרת התודה הענקית שאנו מרגישים.

להיות אמה לבחור אוטיסטי לא היה פשוט, ואף ברוב המקרים מייאש ועצוב. הבן שלי כבר גבר וזהותו והתנהגותו השתפרו בו ואיין הרבה מה לשנות... הוא כזה והוא בדיוק כמו שהוא, ככה חשבתי לפחות עד השנה האחרונה...

מזה כ־14 שנים שבני נמצא במסגרת התעסוקה, ובתחושה שלי הוא היה שקוף ולא באמת ראו אותו עד ש... עד שהתרחש שינוי ניהולי בתעסוקה ורוח של אהבה, אמונה ואכפתיות לא מתפשרת נכנסה בדלת.

לאט־לאט ראינו את השינוי בו – מחוסר רצון להגיע לתעסוקה זה הפך להתארגנות מהירה בבוקר והמתנה ליד הדלת להסעה. מילד שלא מחייך כמעט, קיבלתי ילד שהולך בחיוך ומגיע בחיוך. ראיתי על הפנים שלו שהוא מאושר. מילד שלא שיתף פעולה בבית ולא הסכים לצאת, הוא הפך לילד שמתרגש מכל יציאה. מתלות ענקית בי במשפחה הוא הפך לילד שמרגיש בטוח להישאר עם המטפל שלו, מה שאפשר לנו לנהל חיי משפחה תקינים ונורמליים.

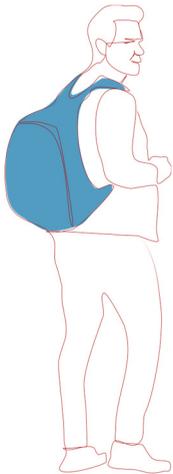
מרכז היום הפך עבורו למסגרת יציבה, ברורה ומשמעותית, שבה הוא מצליח לבטא את עצמו גם ללא מילים.

הבן שלי זכה במסגרת שבה חברי הצוות מעניקים לו כוח בכל יום מחדש, וההשפעה שלהם על ההתקדמות שלו ברורה ומורגשת בבית ובכל סביבה אחרת שבה הוא נמצא.

היום, אפשר לראות בבירור את הדרך הארוכה שעשה ואת ההשקעה של הצוות בו.

במהלך השנה האחרונה ראינו שיפור משמעותי ביכולות שלו, שבמשך זמן רב חשבנו שלא יתקדמו, וזו התוצאה הישירה של מסגרת יציבה, עקבית ומכילה.

אני כל כך מודה למיטל ולצוות במרכז שלא ויתרו על הבן שלי, ויותר חשוב, שהחזירו לי את התקווה וגרמו לי לא לוותר עליו. תודה.

עבודה שהיא אהבה

באקום שהוא בית
גיליון מיוחד בשיתוף מית"ל ראשון לציון

"אקום אק אקוויב"

ס' אינא א אהפ החברים בוי"א

ריאיון עבודה

נעמדתי אל מול שער הכניסה הלבן. הוא היה ענקי כך שהעוברים והשבים ברחוב הקטן לא היו יכולים לראות מה מתרחש מעברו השני. לא ידעתי מה עליי לעשות בשביל שייפתח אז נעמדתי הלום מולו. חשבתי אולי לחזור לביתי ולהתנות מסוף השבוע המתקרב, אבל אז לפתע הוא נפתח לרווחה ומולי עמד איש גדל גוף וגבוה. על צווארו היה כרוך סרט כחול שממנו השתלשל צרור מפתחות גדול שנח על חזהו.

מעבר לשער הלבן התקיים לו עולם ומלואו. חצר גדולה נגלתה לפניי ובה היו זרוקים בערבוביה כמה כדורים, ספסלים וכיסאות שעמדו ברחבה ללא מעש. ראיתי את האנשים הולכים אנה ואנה במעגלים, חלקם קוראים במילים בודדות חוזרות ונשנות ואחרים שכובים על מזרונים או ישובים על ספסלי עץ המקובעים לרצפה. מולי עמד בניין ישן לבן בעל שתי קומות, חמים למראה, שהזכיר לי את הבתים שנבנו בראשיתה של העיר, עוד כשזו הייתה מושבת הברון. בחזית הבניין ניצב היה לו שער פלדלת אפור. "בוא בבקשה", אמר לי גדל הגוף, "נעלה לקומה השנייה אל מנהלת המרכז". פסעתי אחריו בצעדים איטיים. הוא לחץ על איזה קוד משונה בחזית השער והדלת נפתחה. נכנסו אל תוך הבניין הלבן. הרגשתי חמימות בלתי מוסברת, כאילו חזרתי הביתה. המבנה היה מיושן וניכר היה שהוא צריך שיפוץ, אבל משהו בו גרם לי להרגיש כאילו אין מקום שבו אני רוצה כעת להיות בו יותר מהמקום הזה. עליתי באיטיות בגרם המדרגות אחרי גדל הגוף לקומה השנייה ונכנסנו לחדר המנהלת.

כבר בכניסה הבחנתי באישיות יוצאת הדופן שלה. החיוך שלה היה אמיתי ומואר, עיניה היו בורקות ומלאות חמלה ורגש. בהתייבה. היא אמרה משהו. לא הבנתי את המילים, רק שמעתי את צליל קולה החם. הנהנתי, כי חשבתי לעצמי שהנהון הוא התשובה הבטוחה לכל דבר. כך לימדתי את עצמי במהלך השנים מול כל אדם.

רציתי מאוד להישאר אבל לא ידעתי אם היא תרצה שאישאר במקום הזה. היא בכל זאת המנהלת והיא זו שתחליט על גורלי כאן. המשכתי להקשיב לה. לא הבנתי הכול. היא אמרה משהו על יום ראשון, על התחלה, על שגרה. שגרה היא מילה טובה, חשבתי, היא כמו קיר שאפשר להישען עליו, משהו קבוע שכזה.

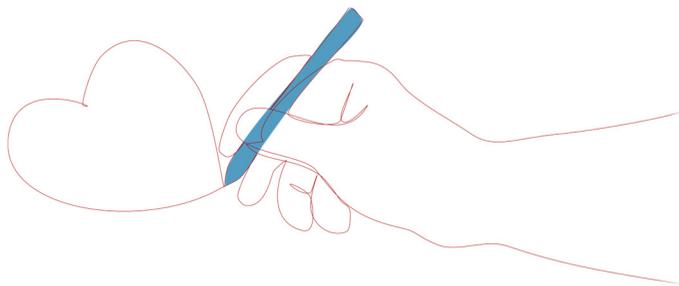
דקות ספורות לאחר מכן מצאתי את עצמי באחד החדרים עם עוד כמה אנשים שלא הכרתי. היו שם גם שני מדריכים שהציגו את עצמם ואת שאר האנשים בחדר, אבל לא קלטתי באמת את השמות של אף אחד מהם. התיישבתי על אחד הכיסאות וצפיתי בהם. חלקם זזו באי נוחות, חלקם ישבו מול השולחן שעמד במרכז החדר והרכיבו חלקי לגו וקוביות, אחד מהם הרכיב פאזל ואחרים פשוט השמיעו מעת לעת קולות משונים. על השולחן היו פזורים דפים, עפרונות ולא מעט משחקים. שום דבר לא היה במקום. שום דבר לא היה במרכז. סידרתי בראש את העולם מחדש: הדפים בערמה ישרה, העפרונות במקביל, קופסאות המשחקים על המדף בארון הצדדי. הראש סידר הכול אבל הידיים שלי נשארו בכיסים. אי אפשר לגעת במקום חדש בדברים לפני שמבינים את החוקים בו, אבל אי הסדר הזה שיגע אותי. הלוואי והעולם לא היה מבוולגן כל כך, חשבתי לעצמי.

ולמרות כל זאת, נהניתי. הייתי רגוע וזה הפתיע אפילו אותי. אחד המדריכים עבר לידי ובקולו הנמוך והרגוע הגה את שמי, כך לפחות חשבתי. השם שלי נשמע אחרת בפיהם של אחרים. הנהנתי לעברו כפי שעשיתי קודם לכן בחדרה של המנהלת ואז הדלת נפתחה והיא נכנסה. היא ניגשה אליי, התכופפה מעט, כדי שנהיה באותו הגובה. היא אמרה משהו לאט, בחיוך המואר שלה ובעיניים החומלות שלה. עדיין לא הבנתי את המילים, אבל הבנתי את הכוונה: הביתה. בשבוע הבא, ביום ראשון – אני שוב כאן.

הנהנתי.

כשהובילו אותי החוצה מן הבניין הלבן דרך השער האימתני אל המונית שחיכתה לקחת אותי לביתי, שמעתי אותה לוחשת למדריך מאחוריי – "יש לנו חבר חדש, הוא מקסים ומביץ הכול ואני בטוחה שהוא יתקדם איתנו ויצליח". סובבת את ראשי לעברם. הנהנתי.

עבודה שהיא א"ב

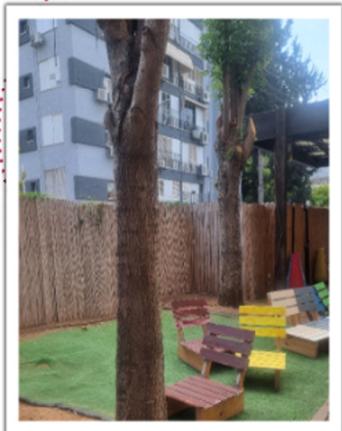
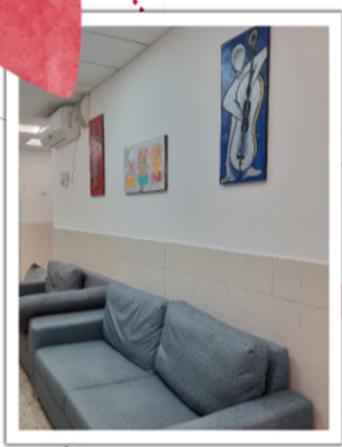
באקום שהוא בית
גיליון מיוחד בשיתוף מית"ל ראשון לציון

50 אלד"ט

"היום טוב. אבא אחר יהיה טוב יגב"

אליהו דיין חכס

נבחרת מית"ל ראשלי"צ

אלד"ט 50

האגודה הלאומית לילדים ובוגרים עם אוטיזם
50 שנות טיפול, מקצועיות ואהבה

דרושים. מדריכים.

למרכז יום ולמידה של אלו"ט

בראשל"צ

אלו"ט 50

האגודה הלאומית לילדים ובוגרים עם אוטיזם
50 שנות טיפול, מקצועיות ואהבה

**בוא לעשות שינוי
אמיתי!**

**תהיו חלק מצוות
המדריכים הכי מהמם
שיש ותעבדו עם
חבר'ה עם אוטיזם**

מלגת לימודים

מענקים חודשיים

עבודה בשעות הבוקר

עבודה מועדפת

להגשת מועמדות ולפרטים נוספים
meitalwi@alut.org.il

**החטוף האחרון בעזה
גיבור ישראל רן גואילי ז"ל
חייב לחזור הביתה!**

1

**LAST
HOSTAGE.
LAST
MISSION.**

מייסד: אלירן דיין
עורכים: אלירן דיין, רובי גורדון, עמליה ויניק, רוזי גולן, עידית גילאור
הגהה: רוזי גולן
איורים: רובי גורדון | איורי המשתתפים נוצרו באמצעות AI

info@motiv-magazine.co.il

motiv-magazine.co.il

bit.ly/motiv-whatsapp

facebook.com/motiv.magazine

[\(מוטיב כתב עת\) he.wikipedia.org/wiki/](https://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_(כתב_עת))

bit.ly/motiv-youtube

instagram.com/motiv.magazine

